

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 2 (dec 1920)

Fackföreningsrörelsen i Ryssland

Utvecklingen av de ekonomiska striderna ställde de ryska arbetarna och deras fackföreningar redan under månaderna maj–juni 1917 inför nödvändigheten att förlägga tyngdpunkten av sina strävanden på industrins kontroll och reglering. Under oktober hade de kommit till den övertygelsen, att det icke kunde bli tal om kontroll och reglering av industrin, så länge makten stannade i kapitalisternas händer; än mera, inför det ekonomiska förfallet och de industriella företagens sabotage insåg de, att taktiken för den ekonomiska kampen måste läggas på en helt annan bog och överflyttas på den politiska kampens område, ja, bli en kamp om makten.

Den ur dessa förutsättningar framsprungna logiska slutföljden, krönandet av den nya ideologins utveckling i dess första stadium, var Moskva metallarbetares resolution av den 15.-22. oktober. Den praktiska avslutningen, slutackordet, gav den resolution, som styrelsen för Petrograds Metallarbetarförbund avfattade, och som antogs till följd av de händelser, som utmynnade i koalitionen störtande, på förbundets extraordinarie stämma i Petrograd den 26. okt.

Denna resolution hade följande lydelse: ”Enda utvägen ur den nuvarande situationen är, att arbetar- och soldatdeputerades sovjetkongress i förening med Petrograds arbetar- och soldatråd ofördröjligen övertager makten. Vidare skänker Metallarbetarförbundet 50,000 rubel och *ställer sin tekniska apparat till sovjeternas förfogande.*”

Genom att erkänna nödvändigheten av maktens övergång till sovjeterna påskyndade fackföreningarna omvälvningen icke blott moraliskt utan även *materiellt*, i det att de hand i hand med sovjeterna deltog i kampen mot makten *med hela sin samlade styrka.*

Oktoberrevolutionen ledde till en brådstörtad omkastning av kraftproportionerna i den ekonomiska striden mellan arbete och kapital. Företagarnas motstånd och sabotage antog mera förtäckta former. Men emedan de icke blott gått förlustiga om stöder från statsmaktens sida, utan till på köpet lärt känna statsmakten såsom sin fiende, var de nu tvungna att bevilja fackföreningarnas alla fordringar.

Lärorik i detta hänseende är en jämförelse mellan två rapporter från Moskva Metallarbetarförbunds strejkutskott, som offentliggjordes i häftena 5 och 7 av ”Moskvas Metallarbetare”. I femte häftet – före oktoberrevolutionen – skriver författaren till artikeln ”Våra konflikter”, G. Bjelenkij, som var ordförande för strejkkommissionen, på följande sätt: ”*Strejkkommissionen kan bära vittnesbörd om både hemliga och öppna angrepp från herrar värkstads- och fabriksägars sida*”...

”*Strejkkommissionen såg sig icke alltid i stånd att bilägga de lokala konflikterna*”...

”*Herrar fabriksägare återigen underordnade sig icke alltid förlikningskammarens beslut*”...

I sjunde häftet – efter revolutionen – skriver samme författare: ”*vår kommission har trätt in i ett alldeles nytt liv efter oktoberrevolutionen*”... ”*Fast och bestämt ljuder vår röst, vi är situationen vuxna.*” ”... *hur möra har de (företagarna) icke blivit.*” ”...*knappt har en konflikt blivit anmäld, förr än en herr företagare kommer och bockar sig för oss. Hur älskvärd och hänsynsfull är han icke! Det ser nästan ut, som om han ville göra oss en kärleksförklaring*”...

Ja, de industriella företagen anslog en helt annan ton. De skattade sig lyckliga, om deras konflikter behandlades inom själva förbunden av övade, sakkunniga fackföreningsfunktionärer, vilka dock fått anvisning om att behandla varje ekonomisk konflikt med allvar och stränghet. Ty, hade konflikterna väl kommit till behandling inom kretssovjeterna, där

belägringstillståndet var gällande, så blev de expedierade enligt krigslag eller, såsom man kallade det, på ”rödgardistvis”, d. v. s. sovjet skickade ett par arbetare med gevär till företagen med det ultimatum att antingen göra sina arbetare till viljes eller genast bli häktade.

Tillståndet i sin helhet under denna tid, då var och en kände, att den kapitalistiska ordningens stödjepelare och rättsnormer tillhörde det förflutna; då icke blott de vanliga och regelbundna förbindelserna mellan de offentliga och statliga organen saknades, utan då dessa organ själva blott befann sig på uppbyggandets första stadium – detta tillstånd måste med naturnödvändighet skapa gemensamma betingelser för utvecklingen av de tänkbarast onormala metoder, då det gällde att lösa konflikter mellan arbete och kapital. Arbetarorganisationernas värksamhet bar vid denna tid, såsom man väl kan förstå, en ocentraliserad, elementär prägel, som många gånger tog sig ganska förhatliga uttryck, t. ex. i godtyckligt häktande av företagare, obefogad konfiskation av varor och driftsmateriel, införande av godtyckliga lönetariffer, m. m.

Den unga sovjetmakten, som icke hade någon statsapparat till sitt förfogande, och som icke blott såg sig ställd gentemot de sammanslutna, fientliga lagren av de rika klasserna, utan också bekrigades av alla högre eller medelklassens ämbets- och tjänstemän, vilka till på köpet börjat begagna sig av det mest vittgående sabotage – denna unga sovjetmakt kunde naturligtvis endast stödja sig på sovjetapparaten, fackföreningarna och driftsutskotten, vid sin kamp om erövringen av statsmekanismen och för genomförandet av sin politik. Under sådana omständigheter var arbetarorganisationernas automatiska och också oorganiserade taktik det bästa medlet att bekämpa det sabotage, som kapitalisterna betjänade sig av. Sedan fackföreningarna väl en gång hade tillägnat sig statsmaktens funktioner, var det icke svårt att erkänna denna företeelse såsom naturlig och historiskt oundviklig, att betrakta den såsom resultatet av fackföreningsrörelsens utvecklingsprocess och såsom slutfasen av dess existens under den proletära diktaturens egid.

Denna utveckling ledde till tanken på att förklara fackföreningarna såsom organ för statsmakten. Då det likväl fanns fördomar mot fackföreningarna, fördomar, som bottnade i den falska föreställningen, att fackföreningarna uteslutande *kamporganisationer för upphjälpande av arbetarnas ekonomiska läge* inom det kapitalistiska samhällsskickets ram (denna formulering är uppställd av opportunisterna och en del av deras ortodoxa eftersägare, som hopplöst har trasslat in sig i denna fråga), så ledde detta också till en annan slutsats: om det kapitalistiska samhällssystemet upphäves, och om arbetarmaktens uppgift består i försvaret av proletariatets *samtliga intressen* och i en genomgripande förbättring av proletariatets levnadsvillkor, så är fackföreningarna hädanefter obehövliga.

Dock måste vi säga, att denna idé icke vunnit gehör i Ryssland. Vi omnämner den blott såsom en övergående tankeriktning, som icke ville bli populär. Tanken på att avskaffa fackföreningarna motiverades vanligen med, att de skulle kunna ersättas genom driftsutskotten, naturligtvis i centraliserad form. Men den som har följt utvecklingen av våra arbetarorganisationer, inser tydligt, att driftsutskotten icke gör fackföreningarna överflödiga utan kompletterar dem, och för det andra, att vi genom sammanslutning och centralisering av driftsutskotten erhåller fackföreningar, som är uppbyggda *på principen av organisation efter industrigrenar*. Vad driftsutskottens ekonomiska värksamhet beträffar, så var det ställt utom allt tvivel, att deras centralisering förmedelst underordnande av de enskilda företagens gruppintressen under det allmänna intressen var en nödvändighet. Men för att uppnå detta behövde man icke upphäva de eller de organisationerna utan sammansmälta dem till en enda, enhetlig organisation, vilket också utfördes under halvåret närmast efter oktoberrevolutionen.

Under det att oktoberrevolutionen ställde arbetarnas vänsterfalang inför frågan om fackföreningarnas nya uppgifter och härvid åstadkom både livliga debatter och en smula oenighet,

fasthänge den högra flygeln, som utgick ifrån den förutsättningen, •att revolutionen hade den stabila karaktären av en ”borgerlig” revolution, och att den nya omvälvningen var en olaglighet, envist vid sin gamla ståndpunkt och uppställde vissa riktlinjer, omkring vilka den, så länge koalitionen ägde bestånd, med överdrivet känsloljusk stött vakt.

Under koalitionen ansåg mensjevismens förespråkare i fackföreningsrörelsen det nödvändigt att undvika vissa politiska stridsfrågor. Men oktoberrevolutionen botade dem radikalt från denna låtsade apolitism (politiska neutralitet).

Så skriver ordföranden för Petrograds Boktryckarförbund i en artikel, som behandlar den av honom egenhändigt för styrelsevalen upprättade vallistan av internationalister, och som är intagen i 11. häftet av ”Petsjatnoje Djelo”, organ för Petrograds Boktryckarförbund och daterad den 7. oktober 1917:

”Styrelsen kan i en ren politisk fråga icke intaga en ståndpunkt, som skulle ställa tusentals av förbundets medlemmar inför den frågan, huruvida de även för framtiden skulle kunna tillhöra förbundet.”

Trogen Boktryckarförbundets traditioner anser sig den nuvarande styrelsen icke berättigad att draga in förbundet i fosterlandsförsvararnas eller internationalisternas parti. Lyxen av en klyvning överlåter vi åt partierna. Men vår paroll är enigheten, och vi vill utgöra ett slutet hel., så mycket mera, som vi har full möjlighet härtill, då fosterlandsförsvarare och bolsjeviker med samma framgång kan föra den ekonomiska kampen. Här gäller det blott att kunna börja i den rätta ändan.

Men redan efter eva veckor har styrelsens hållning märkbart förändrats. I nästa häfte, N:o 12 av samma tidskrift läses på dess första sida ett upprop mot ”förföljelserna mot prässen”, undertecknat av Komitéen för Prässfrihetens Skyddande, Boktryckarförbundet, Centralutskottet för Rysslands Förenade Socialdemokratiska Arbetarparti, Centralutskottet för Socialrevolutionärernas Parti och av Petersburgs Stadsfullmäktige, m. fl.

Och slutligen läser vi i samma häfte:

”Boktryckarförbundets styrelse antog på sitt möte den 30. oktober följande resolution:

Efter att ha dryftat den situation, som framgått ur den nya politiska omvälvningen, framställer Boktryckarförbundets styrelse följande fordringar:

- 1) det ögonblickliga, inställandet av brodermorden och slaktandet;
- 2) del ofördröjligen återupprättandet av prässfriheten genom krigsrevolutionskomiténs försorg;
- 3) ett enande av samtliga socialistiska partier i frågan om maktens organisation;
- 4) styrelsen förklarar sig härmed komma att använda alla till buds stående medel att utöva tryck på vidkommande instanser och partier, om dessa fordringar icke uppfyllas.”

Sålunda blev oktoberrevolutionen anledning till, att Boktryckarförbundets mensjevistiska styrelse avkastade sin slöja av politisk oskuld och framträdde i öppen dager utan att rygga tillbaka för faran av en klyvning inom sina egna led. Men det var på den första allryska fackföreningskongressen, som oförenligheten mellan höger och vänster tydligast visade sig.

Trots den ytterligtgående apolitism, som de mensjevistiska fackföreningarna fortfarande predikade *av fruktan för att i politiska frågor splittra massorna*, löper de principiella motsättningarna mellan höger och vänster i fråga om politik såsom en röd tråd genom den första fackföreningskongressens samtliga förhandlingar. I alla debatter, i alla frågor, börjande med hälsningstalen och slutande med resolutionerna, yttrar sig den grundläggande meningsskiljaktigheten mellan kongressens majoritet och Minoritet i fråga om de olika uppfattningarna om – den nu pågående revolutionen. Det är icke om fackföreningarnas struktur, som striden rör sig, icke om den eller den särmeningen angående deras konkreta

uppgifter, utan huvudsakligen och i främsta rummet om oktoberrevolutionens karaktär och om dess framtida utsikter.

Den samlade högersocialistiska oppositionen mot sovjetmakten uppträdde på kongressen under den gemensamma parollen: arbetarrörelsens ”enhet och oavhängighet”. Vi överlämnar åt representanterna för detta block att själva beskriva sin ståndpunkt:

”Jag upprepar, att vår revolution är en borgerlig revolution, och jag påstår, att de massor av dekret, som under de sista veckorna och månaderna regnat över kapitalismen från Smolnyjinstitutet, icke har dödat denna. Jag tror, att kapitalismen tyvärr mycket snart åter skall uppenbara sig i hela sin makt, i hela sin kratt. Jag är därför av den åsikten, att om kapitalismen förbliver orubbad, också de uppgifter, som kapitalismens ofrånkomliga och faktiska existens giver åt fackföreningsrörelsen, skall förbliva desamma. Fackföreningarna måste också hädanefter liksom hittills förbliva oavhängiga organ för den proletära klasskampen ...” (Ur ett hälsningstal, hållet av Maiskij, representant för det Förenade Socialdemokratiska Partiets centralutskott.)

Sin slutliga avrundning fick denna ståndpunkt i följande av mensjevikerens föreslagna resolution, som dock icke antogs av kongressen:

”I betraktande av den omständigheten, 1) att den nuvarande revolutionen enligt sitt objektiva innehåll icke är en socialistisk utan en borgerlig revolution, och att de landvinningar, som arbetarna möjligen tillkämpat sig, icke är i stånd att förändra något i iden kapitalistiska samhällsordningens byggnad; 2) att till följd härav våra dagars socialistiska experiment, långt ifrån att kunna skaka det kapitalistiska systemets grundvalar, huvudsakligen endast bidrager till folkekonomiens fullständiga ruin och därigenom i hög grad försämrar levnadsvillkoren för det kämpande proletariatet; 3) att det ryska proletariatet följaktligen också i framtiden skall bli tvunget att bekämpa kapitalet i alla dess former för att uppnå en förbättring av sitt ekonomiska läge inom ramen för det borgerliga samhället och för att kunna uppnå sitt slutliga mål, befrielsen genom socialismen; 4) att proletariatets mäktigaste stöd i denna kamp fortfarande kommer att vara de fria av klasser oberoende fackföreningarna, som i ett allt intimare förbund med proletariatets politiska parti kommer att visa vägen under en systematiskt sig allt mera tillspetsande klasskamp – i betraktande av alla dessa omständigheter stadfäster den första allryska fackföreningskongressen den tredje allryska konferensens resolution rörande fackföreningarnas uppgifter och motsätter sig på det bestämdaste försöket av Folkkommisariernas Råd att förvandla fackföreningarna till hjälporgan åt den så kallade Arbetare- och Bonderegeringen. Kongressen förklarar öppet, att fackföreningarna även för framtiden måste förbliva fria och oavhängiga föreningar för den proletära klasskampen.”

De högersocialistiska partiernas ställningstagande till oktoberrevolutionen och till de blodiga sammanstötningar, som ägde rum på Petrograds och Moskvas gator mellan arbetare och bönder å ena sidan och godsägare och kapitalister å den andra, visar sig osminkat i den personliga förklaring, som Grinevitsj, en av de mest ansedda mensjevistiska fackföreningsledarna, avlade på kongressen.

”Ända till oktoberdagarna kvarstannade jag i sekretariatet, men efter oktoberdagarna, dagen efter blodbadet i Moskva, skickade jag rådet en skrivelse, i vilken jag förklarade, att jag på grund av det faktum, att Moskvarådet i sin egenskap av krigsrevolutionskomité (sekreteraren för Moskva fackföreningsråd var samtidigt chef för röda gardet) till delegerade hade utsett män, som icke förut på något sätt deltagit i fackföreningsrörelsen, ja medlemmar i revolutionskomitén, som anstiftat sammansvärjningar och organiserat ett upplopp, korteligen, att jag såsom medarbetare i fackföreningsrörelsen icke kunde beblanda mig med en organisation av konspiratörer, vilket jag icke heller hittills har gjort.”

Ställer vi denna resolution från anhängarna av ”fackföreningsrörelsens oberoende” och deras förhållande till arbetarnas blodiga befrielsekamp, såsom det kommit till uttryck i den ovan anförda ”personliga förklaringen” från en av mensjevikerens ledare – ställer vi detta i motsats till den resolution, som blev antagen på kongressen på förslag av den bolsjevistiska

fraktionen, så blir avgrunden mellan den ryska fackföreningsrörelsens höger- och vänsterfalang fullt synlig:

- 1) ”Arbetarnas och de fattiga böndernas politiska seger över imperialisterna och deras småborgerliga agenter i Ryssland leder oss samtidigt till begynnelsen av den internationella socialistiska revolutionen och till segern över de kapitalistiska produktionsmetoderna. Arbetare-, soldat- och bondedeputerades sovjeter blev maktens organ. Arbetare- och bonderegeringens politik har blivit en politik för socialistisk omorganisation av samhället.
- 2) Oktoberrevolutionen, som tog makten ur bourgeoisins händer och lade den i arbetarklassens och den fattigaste bondebefolkningens händer, skapade helt nya betingelser för alla arbetarorganisationers värksamhet överhuvud, och speciellt för fackföreningarnas.
- 3) De revolutionära socialisterna betraktade fackföreningarna uteslutande såsom organ för proletariatets ekonomiska kamp till åstadkommande av förbättring i arbetarklassens läge inom ramen av den kapitalistiska samhällsordningen. De revolutionära socialisterna såg alltid i fackföreningarna organisationer, vilkas kallelse var att hand i hand med arbetarklassens övriga kamporganisationer kämpa för proletariatets diktatur och socialismens förverkligande. Men mycket större är den roll, som nu tillfallit fackföreningarna i kampen för socialismens förverkligande, nu då klassernas kamp har bragt det ryska proletariatet öga mot öga med den socialistiska revolutionens begynnelse, öga mot öga med en mängd viktiga socialistiska åtgärders praktiska förverkligande.”

Sedan kongressen sålunda fastslagit oktoberomvälvningens karaktär och sin ståndpunkt till revolutionen, antyde den fackföreningsrörelsens allmänna riktlinjer på följande sätt:

- 4) ”Fackföreningarna måste för närvarande förlägga tyngdpunkten av sitt arbete inom organisationens och ekonomiväsendets områden. I sin egenskap av proletariatets klassorganisationer, uppbyggda på principen om indelning efter industrigrenar, måste fackföreningarna övertaga största delen av arbetet på produktionens organisering och på återupprättandet av landets förstörda produktivkrafter. Det allra kraftigaste medarbete vid alla centra, som reglerar produktionen, organisation av arbetarkontrollen, inregistrering och fördelning av arbetskrafterna, organisering av varuutbytet mellan stad och landsbygd, ivrigt deltagande i industrins stabilisering, bekämpande av sabotaget, införande av arbetsplikten o. s. v. – allt detta är de på dagordningen stående uppgifterna. Synnerlig uppmärksamhet måste ägnas åt fackföreningsrörelsens centralisation över hela Ryssland och åt organisationen av starka lantarbetarförbund.
- 5) Sålunda utbyggda måste fackföreningarna under den revolutionära socialistiska utvecklingens gång bliva organ för den socialistiska makten, vilka såsom sådana samarbetar med övriga organisationer på förverkligandet av de nya grundvalarna för landets ekonomiska liv.
- 6) Såsom förberedande åtgärder att förvandla fackföreningarna till dylika organ och för att sammansmälta alla arbetarklassens ekonomiska organisationer (driftsutskotten inberäknade) skulle komma i betraktande: intimt samarbete och oupplöslig, organiserad förbindelse mellan fackföreningarna och proletariatets politiska organisationer, först och främst arbetar- och soldatsovjeterna.”

I denna av kongressen antagna resolution antyddes, om också i ganska abstrakta och grova drag, de riktlinjer, som blev de grundläggande för den ryska fackföreningsrörelsen. Det är sant, att t. o. m. bolsjevikerna själva vid denna tidpunkt hade en smula överdrivna tankar om den skyndsamhet, med vilken fackföreningarna borde förvandlas till statliga organ. Denna förvandlingsprocess trodde de vara nästa steg, en fråga på blott några månader. Men härtill var begreppet i och för sig själv alldeles för abstrakt, och ehuru man hade definierat det såsom

en förvandlingsprocess, var dock förloppet av denna process ganska oklart; inom bolsjevikernas led och de med dem sympatiserande grupperna framkallade det starka meningsskiljaktigheter med avseende på tempot och själva uppfattningen av denna process.

Under det att några kamrater föreställde sig fackföreningarnas förvandling till statliga organ såsom resultatet av ett gradvis inväxande av fackföreningarna i statsmaktens organ, såsom en ytterst långsam process, så trodde återigen andra kamrater, att fackföreningarna redan under den tid, som den förslå kongressen var samlad, omedelbart skulle kunna förvandlas till organ för statsmakten. Vilken roll dessa nya, omedelbart till statliga organ förvandlade fackföreningar skulle spela i sovjetregimens statssystem, stod icke synnerligen klart varken för den ene eller den andre. Och förvisso, det var mycket svårt att redan tre månader efter oktoberrevolutionen giva fackföreningarnas roll en avrundad plattform under den proletära diktaturens förutsättningar. Det behövdes ett helt års gemensamt arbete mellan fackföreningarna och Sovjetmakten, ett helt år av liv och av arbete, som i sin intensitet, i sin snabbhet och i den kaleidoskopartade hastighet, med vilken händelserna avlöste varandra, kunde mäta sig med en hel världshistorisk period, för att på den andra fackföreningskongressen giva ett mera fullödigt uttryck åt de allmänna riktlinjer, som utstakades på den första. Den första kongressens stora förtjänstbestod likvisst däri, att den påpekade den enda, rätta väg, som fackföreningsrörelsens utveckling måste följa under den proletära diktaturens egid.

Den riktning, som hävdade fackföreningsrörelsens oavhängighet under den period av våldsam kamp, som proletariatet hade att genomgå under revolutionens vidare utvecklingsskeden, ledde objektivt till ett motsatsförhållande mellan proletariatets ekonomiska organisationer – fackföreningarna å ena sidan och å den andra sovjeterna, som var den politiska diktaturens organ. Den ryska fackföreningsrörelsens vidare utvecklingshistoria bekräftade på det mest avgörande sätt den första fackföreningskongressens utstakade riktlinje och bragte teorin om ”oavhängighet” fullständigt på fall.

Redan tre månader efter den första allryska fackföreningskongressen, nämligen i mars på den fjärde extraordinarie fackföreningskonferensen, visade anhängarna av ”enhet och oavhängighet”, de första tecknen på tvekan och villrådighet. De höll fortfarande på sin fordran och förutsade en, enligt sin egen åsikt oundviklig motrevolution. Liksom förut var de övertygade om kapitalismens återuppsättande på tronen, men de former, under vilka denna restauration skulle försiggå, hade redan börjat utsuddas i deras medvetande. Redan var det mycket mindre klang i parollen ”konstituerande församling”. Ett helt år tvekade blocket av ”oberoendets” anhängare, ändrade sin taktik den ena gången efter den andra, började med en passiv kritik över sovjetregimen och slutade med aktiv kamp, med att delta i bildandet av Samararegeringen och med försök att störta sovjetmakten med tillhjälp av generalstrejk. I deras ögon antog sovjetregimen gestalten än av soldaternas och böndernas diktatur, än av statskapitalismens fullödiga system. Men vad beträffar fackföreningsrörelsen fortfor de envist, oaktat deras profetiska spådomars fullständiga skeppsbrott, att predika nödvändigheten av fackföreningarnas ”oavhängighet”.

Må vi då ej mer bekymra oss om dessa av livet och historien redan dömda politiker utan i stället taga en överblick över den vidare utvecklingen av den ryska fackföreningsrörelsens ideologi och de praktiska formerna för dess utveckling.

Året 1918 åstadkom jättelika förändringar i republikens ekonomiska struktur. Ett halvt år efter den första allryska fackföreningskongressen blev hela storindustrin nationaliserad, och detta icke på den vanliga vägen av statlig reglering eller såsom förberedelseformer för industrins slutgiltiga nationalisering, utan genom ett enda penndrag av sovjetmakten, såsom en följd av Brestfreden. I slutet av samma år, efter sammanstörtandet av den tyska imperialismen och

brytandet av freden i Brest, nationaliserades även alla andra mer eller mindre betydande industri- och handelsföretag. Statsorganen hade redan i stort sett börjat arbeta, och Högsta Folkhushållningsrådet hade i grund och botten en präktig struktur. De små sammanstötningarna med företagen upphörde. Fackföreningarna stod inför sin huvuduppgift, organiserandet av produktionen. Endast och allenast med fackföreningarnas och driftsutskottets hjälp, endast genom att stödja sig på de ekonomiska arbetarorganisationerna kunde sovjetmakten, trots sabotaget från de tekniska krafterna och den samlade intelligensen, genomföra industrins socialisering; blott på grundvalen av arbetarförbunden kunde Högsta Folkhushållningsrådet och Falkkommisariatet för Arbeta med dess lokala organisationer äga bestånd. Den bölja av arbetslöshet, som gick över landet under första hälften av år 1918, neutraliserades tack vare fackföreningarna, som inrättade arbetsbörser och försäkringskassor mot arbetslöshet. I alla uppgifter, som Sovjetmakten under – det sist förflutna året hade att lösa, börjande med anskaffandet och fördelningen av arbetskrafter och slutande med hungersnödens bekämpande genom -- organisationen av förplägnadsapparaten och inrangerandet av proletära element i denna apparat samt med omorganisationen av armén – i alla dessa uppgifter tog fackföreningarna den värksamaste del.

Men under detta feberaktiga arbete av allmänt uppbyggande och för lösande av revolutionens konkreta uppgifter genomfördes ståndaktigt det grundläggande arbetet för fackföreningarnas omorganisation enligt produktionsprincipen; genomfördes vidare sammansmältningen av fackföreningarna med driftsutskotten eller, rättare sagt, de senares förvandling till lokala fackföreningsorgan; och slutligen genomfördes också sammanslutningen av lokalförbanden till en mäktig förening, omfattande hela Ryssland, vilken också skänkte möjlighet att skrida till del kolossala värk, som i sig innebar arbetets statsrättsliga reglering. Vid början av året 1919 var de mest betydande förbunden inom det industriella proletariatet redan omorganiserade enligt produktionsprincipen och organisationsvis sammanslutna över hela Ryssland. Detta enda är av gemensamt arbete på de olika områdena av statlig och ekonomisk värksamhet, detta enda år av samarbete mellan fackföreningar och sovjetmakt lämnade ett uttömmande material för den andra allryska fackföreningskongressen, på grund av vilket den definitivt och i konkret form kunde visa på fackföreningsrörelsens utvecklingslinje och uppställa ett allmängiltigt schema för fackföreningarnas organisation.

M. TOMSKIJ.

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)